

A megszokásaid nem juttatnak messzire, erre készültél, ezért majd ott maradsz benne. Fészek is lehetne, megnyugodhatnál, ha itt az este. Magányod is úgy: lassan, csont nélkül lapulsz, terhed lassan szárny lesz, egyetlen lendülettel iszkolsz a semmibe.

Talán holnap mégis fel kellene keresnie a cipő-lélekgyógyászt, hiszen most már egészen biztos, hogy nem az őt kényszeres beteggé tevő lábbelikről van szó, hanem a becstelenül elpusztított kisbarátairól. Hogy miközben derekasan tartotta magát, és képes volt egy efféle hitvány cipőtől függővé tenni a boldogságát, sokkal nagyobb veszteség érte, mintha ez is a túlságos hiúságának a következménye lett volna. De képes lesz-e ez a tudós orvos segíteni egy másik betegségen? Hiszen itt egyre újabb járatok nyúlnak ebben a labirintusban, és amíg ő egy divatos dolog után vágyakozott, sokkal személyesebb és tragikusabb dolgokat kényszerült átélni.

Újra reccsen az ág, és ő álomból ébredve zuhan, de mintha ez a zuhanás újra csak egy másik állapotba segítené. Most egy vastag ágba kapaszkodik, és nem lefele, a mélység fele néz, hanem felfelé, ahol a lombkorona egybeolvad az ég baljós sötétjével. Daniella, most, kérem, játsszék egy kicsit a triangulumon!

